

Any 31, núm. 46, Diumenge XXXIII de durant l'Any, 14 de novembre de 2010.

“GERMANOR”, DIA DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

**A la nostra
Parròquia la col·lecta
de *Germanor*,
contribució
extraordinària anual
al Fons Comú
diocesà, s'efectuarà
diumenge vinent, a
l'hora de l'ofertori
de cada missa.**

Per bé que la col·lecta la farem el proper diumenge, avui celebrem igualment “Germanor”, Dia de l'Església Diocesana 2010. Aquesta diada, que se celebra anualment, vol ajudar-nos a reflexionar sobre el que la Diòcesis significa en la nostra vida cristiana. Al *Full Dominical* de l'Arquebisbat de Barcelona hi podeu llegir l'escrit del nostre Pastor, el Cardenal-Arquebisbe sobre la “Solidaritat amb l'Església diocesana”. El mateix *Full* conté un suplement sobre els comptes dels anys 2008-2009 de la nostra diòcesi. A les tauletes on hi ha el “Full” hi trobareu uns sobres en els quals se'ns convida a domiciliar, si ens és possible, el nostre ajut econòmic, al mateix temps que conté també informació i una carta del Cardenal-Arquebisbe.

Avui se'ns demana, en definitiva, i amb raons prou concretes, d'estimar la nostra Diòcesi, de col·laborar amb ella i de sostenir-la, implicant-nos més en la seva vida diària, en les seves accions i projectes, perquè si és veritat que és el Senyor el qui sosté la seva Església, ha volgut comptar també amb la nostra generositat. Sense l'Església diocesana estariem abocats a viure la nostra fe a l'intempèrie, de forma isolada, individual i sense referències comunitàries. La setmana passada hem pogut viure el que ella significa al costat del Sant Pare que l'ha visitada, convidat pel nostre Pastor. L'Església és veritablement “comunitat de fe, caritat i esperança”.

L'Església necessita mitjans econòmics per a dur a terme la seva missió pastoral i evangelitzadora, per a retribuir mínimament –dignament– als sacerdots, garantir el funcionament dels seus serveis, servir als pobres, tenir cura del seu patrimoni artístic, pastoral i cultural, i també –no ho oblidem– poder construir nous temples. El sosteniment econòmic de la nostra Església depèn fonamentalment de nosaltres, sigui per mitjà dels nostres donatius directes, lliurats també en la forma de quotes i subscripcions, sigui a través de la Declaració de la Renda, en la qual decidim destinar el 0,7% dels nostres impostos a l'Església catòlica, entenent que ambdós camins de col·laboració es complementen i continuen essent necessaris.

SORTIDA DE L'ESPLAI. Aquest cap de setmana el nostre esplai surt d'excursió a la casa de colònies La Ruca, a Moià; tots els nens i nenes acompanyats dels monitors i de Mn. Carles, el qual celebrarà l'eucaristia amb tots ells el diumenge.

LA GUARDERIA DURANT LA MISSA DELS DISSABTES. Recordem a les famílies joves que podeu assistir en aquesta missa deixant els vostres nadons a la guarderia que es troba entrant en la sagristia.

GRUP DE FORMACIÓ DELS DIJOUS. Tots els joves que vulguin participar en aquest grup de formació cristiana podeu venir els dijous a les 21h., a la sala de la rectoria.

LA DERIVA CAP A UN “*BABY BUSINESS*”

La notícia de la concessió del Premi Nobel de Medicina a Robert Edwards, gran patriarca dels “bebés proveta”, ha anat acompanyada d’informacions entusiastes i simpàtiques fotografies de parees amb un nadó en braços, els quals han vist convertit en realitat el seu somni gràcies a aquestes tècniques. És comprensible la seva alegria, entre altres coses perquè són uns afortunats dintre d’un conjunt molt més ampli de parelles que recorre a aquestes tècniques per a experimentar un fracàs rere un altre. Encara al cap de 32 anys després del naixement de Louise Brown, la tasa d’èxit de la fecundació *in vitro* és del 22,1 %, segons dades de la Societat Europea de Reproducció Humana i d’Embriologia. Qualsevol altra procediment mèdic que fallés en el 78% dels casos difícilment

es consideraria un avenç decisiu en la lluita contra una malaltia, per més que en si mateix fos una proesa tècnica.

Tanmateix, a banda del seu interès científic, la fecundació *in vitro* ha donat origen a un “baby business” en les clíniques de reproducció assistida, amb pràctiques cada volta més descaradament comercials. Alguns mitjans de comunicació ens han informat recentment sobre la “donació” d’òvuls en el nostre país. En temps de penúria econòmica abans hi havia dones que venien o empenyaven les seves joies per sortir de dificultats; ara venen els seus òvuls. Les donacions han registrat un augment d’entre un 15% i un 30% segons les distintes ciutats. Hi haurà qui ho faci per motius altruistes, però l’augment de les ofertes d’òvuls en un temps de crisi econòmica sembla posar de manifest l’existència d’una motivació crematística.

Pel que es va sabent hi ha una distància entre el que marca la Llei de Reproducció Assistida de 2006 i la realitat pura i dura del mercat de la fertilitat. Per suposat, la llei estableix que la donació “mai tindrà caràcter lucratiu o comercial”. Només podrà donar-se una compensació econòmica per les molèsties que es derivin de la donació. Doncs bé, per ara el mercat valora “les molèsties” entre 600 i 1.000 euros, potser perquè en unes clíniques es causen més molèsties que en altres. En internet hi ha ofertes i demandes més lucratives, però la donació només pot fer-se en un centre autoritzat.

Altres disposicions legals s’interpreten amb flexibilitat. La llei estableix que les donants tindran entre 18 i 35 anys. Això no sempre es compleix. La llei també determina un límit de sis fills generats amb òvuls de la mateixa donant. Però la realitat és que ningú controla que això sigui així i una donant pugui vendre els seus òvuls en distints centres, la qual cosa pot fer, per exemple, que una donant que hagi venut els seus òvuls en cinc ocasions, a raó de sis òvuls cada vegada, en el cas que tots ells haguessin estat fecundats i haguessin donat a fetus viables, una trentena de nadons tindrien la mateixa mare genètica.

Les clíniques es fien del que els diuen les donants. És a dir, que no hi ha manera de saber amb certesa les vegades que una dona ha donat els seus òvuls. Això indica de quina manera els estrictes controls establerts en la llei es transformen en paper mullat quan no hi ha cap forma d’exigir-los. Hi hauria alguna possibilitat de fer-ho si s’hagués creat el registre de donants, cosa que ja s’exigia en la primera llei de reproducció assistida de 1988. Però el Ministeri de Sanitat encara no ha estat capaç de crear-lo, malgrat que també ho preveu una directiva de la Unió Europea. En això, com en tot el que està relacionat amb les clíniques de reproducció assistida, els darrers governs s’han inclinat pel *laissez faire* i l’autorregulació del sector. Igual que s’ha deixat un marge molt ampli perquè les clíniques generin el número d’embrions que estimin oportú i destinin els sobrants a material d’investigació.

Segur que en realitzar les seves investigacions el Dr. Edwards no preveia la deriva mercantilista que anava a generar la reproducció *in vitro*. Però és innegable que en aquest sector els desigs del client i els interessos de les clíniques han anat imposant la seva llei. Aleshores potser comprendrem millor aquestes paraules de Benet XVI en la seva homília a la Sagrada Família: *“Las condiciones de la vida han cambiado mucho y con ellas se ha avanzado enormemente en ámbitos técnicos, sociales y culturales. No podemos contentarnos con estos progresos. Junto a ellos deben estar siempre los progresos morales, como la atención, protección y ayuda a la familia, ya que el amor generoso e indisoluble de un hombre y una mujer es el marco eficaz y el fundamento de la vida humana en su gestación, en su alumbramiento, en su crecimiento y en su término natural. Sólo donde existen el amor y la fidelidad, nace y perdura la verdadera libertad. Por eso la Iglesia aboga por adecuadas medidas económicas y sociales para que la mujer encuentre en el hogar y en el trabajo su plena realización; para que el hombre y la mujer que contraen matrimonio y forman una familia sean decididamente apoyados por el Estado; para que se defienda la vida de los hijos como sagrada e inviolable desde el momento de su concepción; para que la natalidad sea dignificada, valorada y apoyada jurídica, social y legislativamente. Por eso la Iglesia se opone a todas las formas de negación de la vida humana y apoya cuanto promueva el orden natural en el ámbito de la institución familiar”*.

Missa: Feiners: 8:00, 10:00 i 20:15. **Dissabtes i Vigílies de festa, amb servei de guarderia pels petits:** 19:15. **Diumenges:** 8:30, 10:00, 11:30, 13:00 i 20:15. **Confessions:** dies feiners de 8:45 a 10:00 i de 19:45 a 20:00, i un quart d’hora abans de les Celebracions dominicals. **Despatx Parroquial:** dilluns, dimecres i divendres, de 17:30 a 20:00 (exceptuant festes i vigílies de festa). **Càritas Parroquial:** (entrant per c/ Arquitecte Mas, 3). Dimecres, de 9:00 a 12:00. Tel: 93 203 03 39. **Adreces:** Rectoria i Despatx parroquial – c/ Rector Voltà, 5. 08034 – Barcelona. Tel: 93 203 09 07. **Centre Parroquial** – c/Pare Miquel de Sarrià, 8. Tel: 93 203 97 72. **Web:** www.parroquiasarria.net. **Mail:** santvicenc@parroquiasarria.net